

fremme en heldig Reform, som vi fik gennemført. Der vidste vi, hvad det var for en Reform, men hvad det er for en Reform, vi saa ved dette ny Embede, kan jeg ikke se, men det kunde man med Hensyn til Arkivloven. Og den ærede Ordfører er endvidere kommen til Erkendelse af, at Udtalelsen om denne Måske ny Embeder var en Fantasi, for jeg tror, naar det ærede Medlem vilde gennemgaa Lønningsstatlerne — jeg har dem ikke i Hovedet for Øjeblikket — vil han komme til Erkendelse af, at ogsaa hans Udtalelse om Forhøjelsen var en Fantasi. Det, der skete ved denne Lønningslov, var jo, at man tog fra den ene Ende og lagde til ved den anden Ende. Det var det, der skete, man satte i Reglen Begyndelseslønningerne op og lod Stigningen vinde noget. Det var det væsentlige, men disse mange ny Embedsmænd, det var, naar man undtager de 3 Provinsarkivarer, en ren Fantasi. Men saa vidt jeg forstod den ærede Ordfører, indrømmede han dette i alt væsentligt, saa det blive vi nok enige om. Jeg tror, min Stilling der var fuldt forsvaret, og jeg tror, man kunde vise adskillige andre Love, hvor det var vanskeligere at godtgøre Berettigelsen af de mange ny Embedsmænd, jeg behøver kun at minde om den mærkelige Lov, der i Fjor forelaa her og paa et hængende Haar var ved at løbe af Stabelen, men heldigvis kuldsjælede, før end den kom i Havn, nemlig den mærkelige Lov om statistisk Bureau. Der tror jeg, at man i Sandhed kunde anvende den ærede Ordførers Udtalelse om den ganske aparte Forøgelse af Embedsmændenes Antal, uden at man vidste, hvad man egentlig fik for dette Antal. Jeg tror, at man ved en Sammenligning mellem dette mærkelige Foster af en Lov, som forelaa her for Tinget i Slutningen af sidste Samling, og Arkivloven i sin Tid vil se, at Arkivloven var en overmaade økonomisk Lov, og det, jeg stredes med det ærede Medlem fra Mors (C. Ravn) om den Gang, var noget Smaatter. Jeg tror, det var Forstøllen, om Arkivsekretæren skulde begynde med 1800 Kr. eller med 2000 Kr. Det var vist det, der laa os imellem den Gang, hvis jeg ikke skulde tage meget fejl. — Jeg vil endnu med Hensyn til det storpolitiske kun sige, at jeg har til enhver Tid stillet mig saaledes og stiller mig ogsaa over for den nuværende højtærede Kirke- og Undervisningsminister, for hvis Ministerium jeg nærer særlig Interesse, det skal jeg ikke nægte, saaledes, at hvor vi kunne saa, selv om det kun er en lille Reform, er jeg selv overordentlig villig til at gaa med dertil. Jeg skal f. Eks. sige, at jeg er den højtærede Kirke- og Undervisningsminister overordent-

lig taknemlig for den Lov, han har fremsat om Bibliotekerne her i Bjen, i hvilken han foreslaar, at vore Biblioteker skulle holdes aabne i længere Tid for Publikum, hvorved de kunne gøre en ganske anden Gang end nu, og jeg kan kun beklage, at Flertallet her i Salen ikke synes at nære den samme Interesse for denne gode Reform under den nuværende højtærede Kirke- og Undervisningsminister. Det har ikke været muligt at holde et eneste Møde i Udvalget om den Sag. (H. Holm: Det er ikke rigtigt!). Ja, jeg bebrejder jo ikke Udvalgets Formand noget (H. Holm: Jo, det er ikke sandt!). Jo, det er, det er sandt, hvad jeg siger. (H. Holm: Nej, det er ikke!) Naar! Jeg skal sige, jeg interesserer mig for Reformen paa det kultusministerielle Omraade, og det skal jeg ved enhver Lejlighed vise, men jeg er ikke i Stand til at vise det ved en Lov, hvor man virkelig ikke kan vide, hvilken Reform man faar. — Over for den højtærede Kirke- og Undervisningsminister vil jeg kun sige, at det glædede mig i høj Grad at høre den højtærede Minister indrømme, saa vidt jeg forstod ham, at det var en Skønssag, hvor længe man kunde blive staaende ved den midlertidige Ordning, man har truffet. Jeg er ogsaa ligesom de øvrige Medlemmer af Mindretallet gaaet ud fra, at det er en Skønssag, hvor længe man kan blive ved den Ordning. Jeg indrømmer, at i Længden er et saadant ekseptionelt Forhold ikke heldigt, men jeg synes ikke, at den hele nuværende Situation indbyder til at ordne dette Forhold. Jeg tror, at det burde opsættes til en almindelig Drøftelse af Centraladministrationen. Jeg mærkede nok, at den højtærede Minister slet ikke indlod sig paa den Indstilling, Mindretallet har gjort om at ordne Forholdet paa en anden Maade ved at tilbyde Ministeriet en Medhjælp under en eller anden Form. Men jeg formoder, at den ærede Ministers Tavshed udspringer af Haabet om, at Mindretallets Stilling ikke vil blive godkendt af Tinget, og at han vil saa sin Departementcheff i Havn. — Jeg skal endnu kun gøre en kort Bemærkning. Det lod til, at den ærede Minister havde opfattet en Udtalelse af mig om Anvendelsen af Papir og Blæk i Ministeriet som en Tilkendegivelse af, at jeg mente, at der søsledes med Papir og Blæk i Ministeriet, at der foregik en Mængde unødvendigt Skriverseri. Nej, det mente jeg slet ikke dermed. Jeg mente, at naar den ærede Ordfører vilde bruge dette som Argument for, at man maatte gaa til Drettelsen af et Departementcheffsembede, var han inde paa noget, som intet beviste. At der bliver udfærdiget nogle flere Breve, kan